

počivnými a zaopatřovacími požitky, o nichž je řeč v § 17, rozumí aktivní, odpočivné, případně zaopatřovací požitky a) učitelských osob na veřejných obecných a občanských školách, b) zaměstnanců veřejnopráv. korporací uvedených v § 28, jakož i podniků těchto korporací a fondů a ústavů jimi spravovaných, c) pozůstalé vdovy (oprávněné družky) po osobách uvedených pod písm. a) a b), je patrné, že zákon tu uvádí vesměs jen takové nároky na další odpočivný (zaopatřovací) požitek, kterého bylo nabyto z titulu služebního poměru u jiného zaměstnavatele, tedy z titulu jiného služebního poměru, než kterým byl založen nárok na odpočivný požitek státní.

Při analogickém (§ 28 odst. 1 cit. zákona) použití ustanovení § 17 odst. 2 bod 2 na zaměstnance obecního, nastupuje na místo státního odpočivného (zaopatřovacího) požitku odpočivný (zaopatřovací) požitek obecní a na místo nestátního veřejného odpočivného (zaopatřovacího) požitku odpočivný (zaopatřovací) požitek z titulu služby u jiného subjektu než u obce, která je plátcem prvního odpočivného (zaopatřovacího) požitku.

Odpočivnými požitky, o nichž je řeč v §§ 17 a 20 cit. zákona, jsou podle pozitivní normy § 21 odst. 1 bodu 3 cit. zákona také dávky, které se vyplácejí na základě služebního poměru osobám uvedeným v § 20 (t. j. osobám učitelským a zaměstnancům veřejnopráv. korporací a jejich vdovám) podle předpisů o pensijním pojištění. Ovšem, má-li snížení odpočivného požitku z důvodu kumulace býti přípustno, musí i v takovémto případě příslušet tyto dávky z důvodu služby u jiného zaměstnavatele, než proti kterému přísluší nárok na odpočivný požitek, tedy u zaměstnance obecního musí příslušet nárok na dávky podle předpisů o pensijním pojištění z důvodu služby u jiného zaměstnavatele než jest obec, proti níž má obecní zaměstnanec nárok na odpočivný požitek.

Z těchto úvah plyne pro případ právě projednávaný závěr, že žal. úřad neporušil zákon, uznal-li, že stěžující si obec nebyla oprávněna snížit odpočivné, vyplácené zúč. straně, poněvadž renta, které zúč. strana požívá od pensijního ústavu, stejně jako odpočivný požitek od obce, má svůj právní titul ve služebním poměru zúč. strany u stěžující si obce, tedy u téhož, nikoliv, jak zákon požaduje, u rozdílného zaměstnavatele.

Č. 12.798.

Samospráva obecní: * Jde-li o smlouvu, která sice podléhá úřednímu schválení, jejíž platnost není však podmíněna písemnou formou, platí ve smyslu § 1 odst. 4 dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. o dávkách z přírůstku hodnoty nemovitostí za den převodu den, kdy byl vydán výměr příslušného úřadu, schvalující uzavřenou smlouvu, a nikoli teprve den, kdy písemné vyhotovení smlouvy bylo opatřeno schvalovací doložkou.

(Nález z 25. února 1937 č. 10.903/37.)

Věc: Konvent řádu Dominikánů u sv. Jiljí v Praze (adv. Dr. Jindřich Veverka z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 4. května 1934 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem z 20. dubna 1933 vyměřil magistrát hlav. města Prahy Konventu řádu Dominikánů u sv. Jiljí v Praze z převodu pozemku č. kat. 606/26 v Bráníku manželům Josefu a Antonii H. dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti a výměrem ze 6. června 1933 zamítl žádost Konventu o osvobození od dávky podle § 55 zákona č. 45/1930 Sb. Zem. úřad v Praze nař. výměrem v postupu instančním odvození Konventu zamítl z těchto důvodů: Předmětem sporu je jediné otázka, který den je dnem převodu ve smyslu § 1 odst. 4 prav. Kdežto úřad hájí stanovisko, že dnem převodu je 10. duben 1930, kdy na zcizovací smlouvě byla připojena doložka o schválení smlouvy podle předpisů platných o zcizení nebo zavazení církevního jmění, pokládá strana za den převodu dobu, kdy min. škol. a nár. osvěty svolilo k převodu, o nějž jde, majíc na mysli výnos z 9. října 1929, jímž toto min. sdělilo zem. úřadu, že svoluje, aby řád prodal manželům H. parcelu č. kat. 606/26 v Bráníku, a zmocnilo zem. úřad, aby originál tržové smlouvy, jež bude dle upraveného nástinu sepsána, opatřil předepsanou administrativní doložkou schvalovací. Za den převodu sluší ve smyslu § 1 odst. 4 prav. považovati den, kdy byla na smlouvu připojena příslušná schvalovací doložka, neboť v odstavci tom se mluví výslovně o smlouvách písemných a předpokládá se tudíž v rozhodné době existence písemné smlouvy, jež však v daném případě vznikla teprve dne 3. března 1930, kdy také byla smluvními stranami podepsána. V době, kdy min. škol. a nár. osvěty projevilo interním úředním výnosem zaslaným zem. úřadu svůj zásadní souhlas s prodejem, nebylo ještě smlouvy, výnos ten také skutečně mluví o smlouvě, jež teprve bude sdělána.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Žal. úřad vykládá si ustanovení § 1 odst. 4 věty 2 dávk. prav. tak, že je pouhým doplňkem ustanovení věty první, že předpokládá tedy smlouvu písemnou, a z toho dochází k závěru, že ve všech případech, kde smlouva nějaká podléhá úřednímu schválení, platí za den převodu teprve onen den, kdy na písemné vyhotovení smlouvy byla připojena schvalovací doložka. Soud neshledal tento názor správným.

Odstavec 4 § 1 dávk. prav. obsahuje dvě normy zcela samostatné. První norma, obsažená ve větě první, stanoví, že u písemné smlouvy rozhoduje datum posledního podpisu na ní připojeného. Nss vyložil ustanovení to ve spojení s odstavcem 3 (»Převod... nastává dnem, kdy právní jednání, byť jen ústní, ... bylo pravoplatně ukončeno,«) v ten rozum, že se vztahuje jen na případ, kde platnost převodního jednání je po zákonu nebo podle vůle stran podmíněna zřízením písemné smlouvy. Vyhotovení písemné smlouvy není tedy podmínkou pravoplatného ukončení právního jednání převodního, leč by bylo výslovně zá-

konem předepsáno nebo shodnou vůlí stran sjednáno. Byla-li mimo tyto případy smlouva vyhotovena písemně, nelze případ takový posuzovati podle odst. 4, nýbrž jen podle odstavce 3 § 1 (Boh. A 8877/30, nález z 26. ledna 1928 č. j. 1387/28).

Druhá norma, uložená ve větě druhé odst. 4 § 1, nerozlišuje vůbec mezi smlouvami ústními a písemnými, nýbrž jedná docela samostatně a bez ohledu na to, v jaké formě smlouva byla sjednána, v ů b e c o smlouvách, které podléhají úřednímu schválení, a stanoví, že v těchto případech platí za den převodu den schválení. Poněvadž není předpisu, který by ve všech případech, kde smlouva podléhá úřednímu schválení, činil platnost smlouvy závislou na vyhotovení smlouvy písemné — jak to předpokládá věta 1. odstavce 4 § 1 — plyne z toho, že tam, kde platnost převodního jednání, vyžadujícího úředního schválení, ani po zákonu ani podle vůle stran není podmíněna vyhotovením písemné smlouvy, nastává převod ve smyslu pravidel již v den, kdy převodní jednání pravoplatně ústně uzavřené bylo úřadem s účinností pro strany schváleno, a nikoli teprve dnem, kdy na písemném vyhotovení smlouvy již pravoplatně uzavřené a schválené připojena byla schvalovací doložka, která o sobě nemá jiného významu, nežli že osvědčuje, že smlouva písemně fixovaná byla příslušným úřadem schválena.

Stěžující si strana v administrativním řízení tvrdila, že převod byl uskutečněn, t. j. tedy převodní jednání uzavřeno již v r. 1929 a schváleno výnosem min. škol. z 9. října 1929, straně intimovaným, takže za den převodu dlužno ve smyslu ustanovení § 1 odst. 4 věta 2. prav. pokládati den, kdy vydán tento schvalovací výnos. Žal. úřad důsledkem svého shora zmíněného mylného právního názoru nezkoumal, zda smlouva o převodu skutečně byla — byť i jen ústně — pravoplatně uzavřena již v r. 1929, před vydáním schvalovacího výnosu min. škol. z 9. října 1929, jak strana v odvolání namítala. Skutková podstata nař. rozhodnutí zůstala následkem mylného právního názoru žal. úřadu neúplnou, pročež bylo rozhodnutí to podle § 7 zákona o ss zrušiti.

č. 12.799.

Církevní věci: * I. Žádá-li biskup, odvolává se na § 4 vlád. nař. č. 124/1928 Sb., o udělení souhlasu státní správy kultové k ustanovení duchovního správce, nelze bez dalšího pokládati takovou žádost za žádost o zaručení kongruového doplňku. — II. * Předpis § 4 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva neposkytuje sám o sobě právní základ pro odepření souhlasu státní správy kultové s ustanovením duchovního.

(Nález z 25. února 1937 č. 11.198/37.)

V ě c: Josef Č. v Košicích proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 13. září 1934 o souhlasu státní správy kultové s ustanovením Ondřeje L. v duchovní správě.